

[Drachmann.]

Ja, heri ligger i Virkeligheden en vidunderlig tragikomisk Symbolik paa Arbejdet i Genève: uafbrudt træder Udvalg og Konferencer sammen, uafbrudt kommer der nye Beretninger og Studier. Og fordi Ministeren støtter sig til hele den Bevægelse dernede, maatte der nødvendigvis blive den Mangel — og det var altsaa en Mangel i vore Øjne — ved Ministerens Tale, at der var saa mange Ord, saa alvorlige Ord, men saa liden Handling i Sigte bag disse Ord.

Naar jeg spørger om den Handling, de Realiteter, der har foreligget, vender jeg mig til Spørgsmaalet om Voldgiften med Tyskland. Vi har fremført dette Spørgsmaal Gang paa Gang, og Gang paa Gang er vi blevet afvist, idet man har fraraadet at gaa til denne Voldgift, man var rent ud sagt bekymret for Følgerne. Jeg mindes en Tale, som det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt om dette Spørgsmaal i Fjor; jeg har selv været inde paa det samme Emne, og ogsaa andre Talere fra vort Parti har været inde paa det. Hver Gang har vi faaet at vide, at der kunde slaas meget i Stykker, hvis man gik til denne Voldgift. Senere hen har man betraadt Voldgiftens Vej overfor Norge i Østgrønland-Spørgsmaalet, der har man altsaa turdet gaa den. Jeg spørger nu: Hvad har man egentlig faaet for denne forsigtige Tilbageholdenhed, for ikke at gaa til Voldgift, skønt et for os afgørende, i alt Fald *endnu* afgørende, grundlæggende Princip i hele vor Handelspolitik var blevet krænket aabenlyst af Tyskland? Jeg henviser her til en meget interessant Pjece, som den fremragende unge tyske Nationaløkonom Dr. Ernst Respondek, en Mand, der staar i stærk Føling med det tyske politiske Liv, nylig har offentliggjort, og hvori han aabent erkender, at Danmarks Rettigheder blev krænket ved de Kontingenteringer, som vi alle kender, og som skulde danne Basis for Skridt fra vor Side til at forlange Voldgift. Ja, jeg tror ikke, at vor Eksport til Tyskland kan reduceres meget stærkere, end Tilfældet allerede er. Uden at have vovet Voldgift, uden at have naaet det, vi kunde naa derved, er vor Eksport til Tyskland blevet reduceret næsten til Halvdelen i Løbet af knapt 2 Aar, samtidig med at Tysklands Eksport hertil er i stadig Stigning.

Et andet lille Land, der grænser til Tyskland, ganske vist i Syd, nemlig Svejts, har baaret sig noget anderledes ad. I disse Dage er der i Bern paabegyndt Forhandlinger mellem Svejts og Tyskland, og hvis man vil vide, efter hvilke Retningslinier de

føres, vil jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse citere nogle Udtalelser af den svejtsiske Forbundsraad Schulthess, hvori han overfor Tysklands Modforanstaltninger mod den svejtsiske Import offentligt udtaler, at Svejts bliver nødt til at skride til Opsigelse af sin Handelstraktat med Tyskland for derefter at forhøje sine Toldsatser, hvilket jo igen vil være et betimeligt Middel til at komme paa Talefod med Tyskland. Foreløbig forhandles der, fortsætter han, om en Kontingentering af den tyske Eksport af bestemte Varer, saaledes at det normale Omfang kommer ind til den nugældende Toldsats, medens den overskydende, den ekstraordinære Eksport belastes med meget høj ekstraordinær Told. Jeg tvivler ikke om, at Svejts faar noget mere ud af denne Fremgangsmaade end vi af at vente. Det er uægtelig andre Toner, der lyder fra den svejtsiske Forbundsraad end fra den danske Udenrigsminister. Det er en mindre fatalistisk Tro paa det godes Sejr, en Tro paa dettes Sejr, fordi man selv hører til „det gode“, det er mere en Tilslutning til det gode, gamle Princip, at med ondt skal ondt fordrives. Jeg skal ikke i Dag komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal. Jeg har fremhævet et Par Eksempler som Baggrund for den Henstilling, jeg her i Dag vil rette til Ministeren. Jeg vil blot sammenfatte det ved at fremhæve, at vi fra konservativ Side gennem 10 Aar har ventet paa, at Frihandelen, saaledes som man fremhævede det fra anden Side, ogsaa udadtil skulde være Garantien for, at andre Lande vilde behandle os lige saa godt som vi dem.

Man har holdt os nede, og man har holdt os hen, og man har henvist til alle mulige og umulige Veksler paa en gylden Fremtid. Man har let af os, og man har ikke behandlet os videre elskværdigt. Haanlatteren overfor os er dog forstummet, den lød jo længe nok noget anstrengt og hul. Nu tror jeg, vi kan fastslaa, at Latterens Tid i alt Fald er omme, og vi haaber, at Erkendelsens Tid omvendt er inde, og vi spørger i alt Fald: Hvad har da Flertalspartierne, der holdt sig til Frihandelen, skaffet vort Land, vore Erhverv af Resultater? Vi ofrede nok indadtil paa disse Teorier, og vi tror, at Tiden nu er inde til at erkende, at vi ogsaa snart udadtil maa have ofret nok. Men hele dette vigtige Problem vil vi vende tilbage til ved Behandlingen af de Forslag, vi har forelagt, og som jo desværre ikke blev behandlet ved første Behandling her i Tinget, idet Forslaget gik direkte i Udvalg. Men i Dag vil jeg altsaa paa den Baggrund, der her er